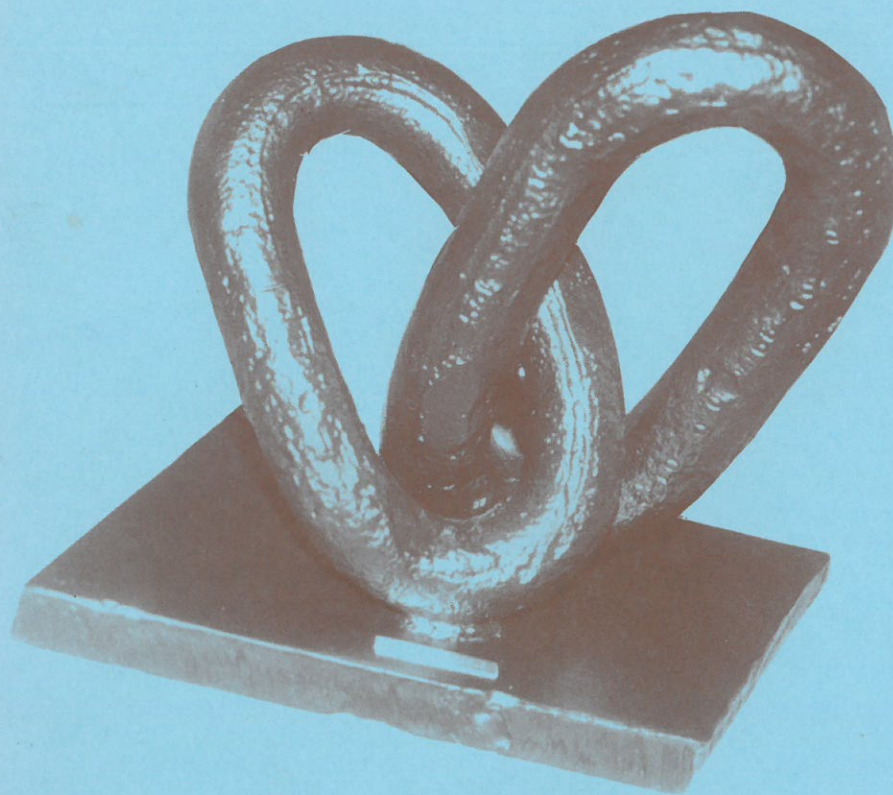

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1996

Stidsholt Ungdomsskoles Årsskrift

1996

Udgivet af
Stidsholt Ungdomsskole
og
Ungdomsskolens Elevforening

Forsiden på årsskriftet er et relief, der blev skænket af smedemester Erik Arentsen i Ørtoft til 60 års jubilæet. Han har selv udført det, og det står ved indgangen til hallen.

Bagsiden: Vores velkendte digetrolld, der i en del år har ligget i forhallen, omtalt i årsskriftet 1979 s. 36. Den er udført af Poul Erland, senere tegnet af A. Truelsen.

Vi synes, de to kunstværker er både smukke og festlige. Derfor har vi valgt dem til at smykke årsskriftet.

Tak til alle, der har skrevet i årsskriftet.

REDAKTIONEN

Indholdsfortegnelse

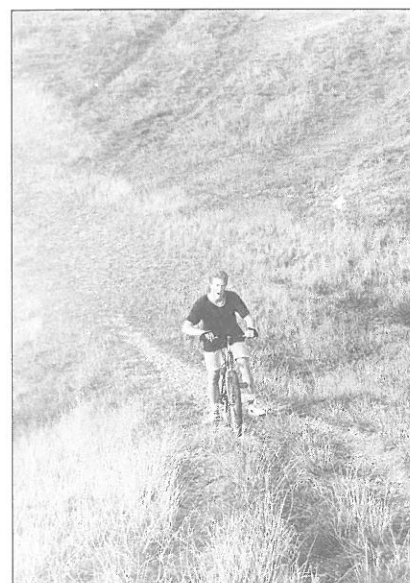
At se – at blive set	<i>Jens Berg</i>
Flygtning – eller	<i>Grethe og Jeppe Buhrkall</i>
Fra kyst til kyst	<i>Per Lauritzen</i>
Til årsskriftet 1996	<i>Ejnar Frendrup</i>
Sket i året 95-96	<i>Grete og Bent Østergaard</i>
Årets gang	<i>Grete og Bent</i>
Rejsen til Thailand	<i>Finn Lyngsågård</i>
Stidsholt jubilæum 25 år	<i>Mary Anne Sander Guldbæk</i>
Årgang 50-51	<i>Lis Sohnemann (Olsen)</i>
Kære gamle elever	<i>Verner Andersen</i>
Eventyret om konen,	
der skulle lære at give slip	<i>Gerda Hylstrup</i>
Kan du huske	<i>Helge Bruun</i>
Meddelelser 1997	
Elevfortegnelse	

Artiklen blev første gang skrevet til og trykt i vores årsskrift i 1987. Jens Berg, der har skrevet artiklen var sognepræst i Vedsted, men døde efter længere tids sygdom her i 1996. For at mindes Jens Berg genoptrykkes den i dette årsskrift
Bent

At se - at blive set...

Der er et fænomen, vi vist alle kender til. Vi er stødt på et ord eller udtryk, som er nyt for os, og i den følgende tid møder vi det nu igen og igen. Det kan være et fremmedord; og vi undrer os over, at vi ikke har lagt mærke til det før, så ofte vi nu ser det. Forklaringen er tit, at ordet, udtrykket har været der hele tiden, vi har blot ikke set det, ikke været opmærksomme.

Motionscykling i terrænet

Hermed er allerede noget sagt om betydningen af at se, at være opmærksom. Og det gælder ikke alene på en skole og under forhold, hvor vi er til stede med det specielle formål: at lære. Det gælder endnu mere i forhold til menneskelivet, verden vi lever i og menneskene omkring os.

Det er ikke os, der skaber verden og menneskelivet. Derimod er det vores sag at se og være opmærksomme, at agte på alt det skabte i hele dets brogede mangfoldighed. I den forstand kan også vi mennesker være skabende. Ved at vi ser det skabte, ved at vi er opmærksomme på det, bliver det til, mens omvendt: det, vi ikke agter på, foragtes, det, vi overser, bliver usynligt, tilintetgøres.

Med det sidste er antydnet, hvad jeg har ment med overskriften »at se – at blive set« Der er andre måder at sige det på, men har man først én gang mødt det, støder man overraskende på det igen og igen.

Nogle eksempler.

Den jødiske lærde, Martin Buber, nævner et sted, hvordan vi hilser den, der møder os, med et ønske om en god dag. Det er for

Buber en forslidt frase overfor »den evigunge, levende, forholdsagtige hilsen hos kaferne: »jeg ser dig«.

I en fortælling af Karen Blixen møder vi Anders, der har en dyb og vild sjæl, som ingen har forståelse for. Anders møder en pige, og i samme øjeblik hun ser ham, opfatter hun ham, som han er. Under hendes dybe blik bliver Anders til og træder ind i verden i sin fulde størrelse.

Et menneske i et skuespil af P. O. Enquist siger:

Et menneske kan leve med sin blindhed.

En blind kan strække hånden ud og famle og mærke liv og leve med sit mørke.

Men den som ikke ses forsvinder for sig selv og vejres hen og bliver ingenting på livets bølger...

Jonachan i Göran Tunströms »Ørkenbrevet« siger: Ved du hvad det vil sige ikke at blive set. – Det er værre end alt andet at leve uden at blive set.

»At tegne er at se«, lyder den danske titel på en amerikansk bog af Betty Edwards. Bogen er en »Indføring i frihåndstegning« – med en lidt anderledes engelsk titel, som sigter til, at når vi ikke kan tegne, er det fordi, vi bruger »den forkerte side af hovedet« Vi bruger den side, og ser med det syn, der er mest bud efter i et samfund som vort. Vi ser ikke, som kunstneren ser, skabende, kreativt.

Normalt er det kun en bestemt slags menneske, kunstneren, vi kalder skabende. På mere snusfornuftige mennesker kan det virke komisk – og skræmmende – når det siges, at vi alle sammen skal være kreative, f.eks. gennem tegning, når vi nu hverken har evner eller håndelig. – Men det er nu slet ikke det, der er vanskeligheden, siger Betty Edwards. Det er det »at se«, der er problemet. Kunstneren tegner med øjnene, ikke med hænderne. Han skaber, hvad han ser for sig. »Enhver kreativ handling forudsætter jomfrueligt ufordærvede opfattelsesindtryk, der er frigjort fra syndfloden af allerede accepterede anskuelser,« citerer hun Arthur Koestler for. Og en af hendes elever siger: »Jeg tror aldrig, jeg virkelig har set på mine medmenneskers ansigter, før jeg begyndte at tegne. Nu er der sket det mærkelige, at alle forekommer smukke i mine øjne«.

Simone Weil taler ikke så meget om at se, men så meget mere om at være opmærksom. Det er en anstrengelse at være opmærksom, måske den største anstrengelse, som gives, siger hun, men det er en negativ anstrengelse. Mens den oftest forveksles med en slags muskelanspændelse. – som hos elever, der får at vide, at »Nu skal I være opmærksomme!« – er den snarere det modsatte. »De kosteligste goder bør ikke søges, man bør vente på dem«, At være opmærk-

som består i at standse sin tankes flugt og holde den disponibel, tom og modtagelig. Og dog ødelægger man noget af ondskaben i verden, hver gang man er virkelig opmærksom. »Ulykkelige mennesker trænger ikke til andet i denne verden end til folk, som er i stand til at være opmærksomme på dem« – Blot at kunne sige til sin næste: »Hvad er det, som piner dig

Hun skriver om den barmhjertige samaritaner i lignelsen, at han standser og ser (manden, der var faldet i røvehænder). Hvad der derefter følger, er kun den automatiske virkning af dette øjeblikke opmærksomhed. Dette øjeblikke opmærksomhed er skabende. For det afstår fra at kaste et menneske tilbage i tilstanden som pas-

sivt, depersonaliseret stof. At se og bekræfte et andet menneske i dets eksistens, er en handling der har skaberkraft. For den gentager Skaberens oprindelige gavmildhed.

Disse løsevne eksempler har skullet kaste lys over og give mening til overskriften: »At se – at blive set«. Flere kunne være brugt, men lad mig slutte med Søren Kierkegaard.

Kierkegaard fortæller om to portrætmalere. Den ene sagde: Jeg har rejst og set mig meget om i verden, men jeg har ikke fundet et eneste menneske, der var værd at male. Jeg fandt fejl i alle de ansigter, jeg mødte. Derfor har jeg rejst forgæves. Den anden portrætmaler svarede: Jeg har aldrig rejst omkring, men jeg har

Det kan være svært at nå toppen

aldrig set et ansigt, som ikke betog mig. Hvem jeg end så, fandt jeg altid noget, der gjorde det til en glæde for mig at male.

I sidste ende handler overskriften naturligvis om kærlighed, om at være opmærksom som den og se med kærlighedens øjne, – om Skaberens oprindelige gavmildhed. Og lad mig vove endnu et citat – her oversat efter min svenske udgave af Göran Tunströms roman »Juleoratoriet«.

»Kærlighed, er at give livagtighed til en anden. Det er at frigøre den i granitten forstenede, så man får lov at se fodsålerne danse, også om de danser bort fra en selv. Men hvor mange vover at handle sådan. Hvor mange elskende ser du? De mærkes, for deres øjne lyser!«

– Hvor mange vover at handle sådan? – Ja, det vover altså kærligheden, det vovede Gud, da han i sin gavmildhed skabte vort liv. Og evangeliet lader Guds øjne lyse over os i deres oprindelige gavmildhed.

*Gud Fader min i Himmerig!
Før verden var, du elsked mig
udi din Søn, den kære.
Nu ser i ham jeg nåden din.*

Juleevangeliet lader Guds velbehag lyse over os. Gud har set til os i nåde. Nåde på latin hedder »gratia« og bliver på engelsk (og fransk) til »grace«, som vi finder i ordet »graciøs«. Det er vel for sødladent at sige, at vi er yndige i

Guds øjne, men vi har Guds yndest.

Det »kan ikke undgå at give dig nye øjne at se med. Du ser da, at ethvert menneske er dyrebart i skaberens øjne, og dermed også i dine. Du forstår at ingen må hindres i at leve livet så mangfoldigt som muligt« (Knud Hansen).

»Gud undte den mindste skabning at være til og at være til som sig selv« (Karen Blixen).

*På jorden er kommen stor fryd
og fred, vi mennesker må vel
glædes ved Guds yndest og gode
vilje.*

*Jens Berg
præst i Aabybro*

*Jo mere jeg spekulerer over sagen,
des vanskeligere bliver den –
men det er måske min fejl!*

Flygtning – eller...

Nej, jeg har ikke tænkt at skrive om flygtninge i dag, det er for grupvækkende og uoverskueligt for en enkelt, og vi kender også flygtningeproblemet her i landet.

Det, jeg vil skrive om, er en familie i et lille sogn i Sønderjylland. De boede på en lille ejendom med et jordtilliggende på en 4-5 tdr. land. Kom man gående ad jordvejen, så det fattigt ud, men alligevel gik vi forbi med en vis angst for to tilsyneladende frygtløse schæferhunde var lænket til et rødmalet udhus, og deres sliden i lænker og gøen gav os sådan en skræk, at vi kom hurtigt forbi.

De kom, mand og kone, ja, ingen ved helt, hvorfra de kom, men Østpommern var det vistnok, omkring 1917-18, og de købte omtalte sted. I 1920 kom afstemningen og nordslesvigerne stemte sig »hjem«. De blev derfor en form for flygtning, der hvor de boede. Før 1920 kunne de overalt i landsbyen bruge deres tyske sprog, nu var stedet dansk, og det tyske kom i glemmebogen. Han, lad os kalde ham »Immanuel«, lærte sig kun gebrokkent dansk.

Der blev grinet af ham, når han kom gående, lille, tynd – med langsomme skridt og fjedrende knæ. Det var måske ikke så meget hans fremtoning, men hans danske sprogforsøg. Hans

ansigt var venligt, og med hovedet havde han små langsomme kast, der ligesom skulle gøre det uforståelige i sproget lidt lettere.

Immanuel kom engang ned til mølleren, Hans, i landsbyen. »O, Hans, kanst du mig lidt big gemal?« Hvortil Hans svarede med et blink i øjet »Ja, Immanuel, jeg kan dig lidt big gemal«.

Byggen blev malet, regningen skrevet og Immanuel betalte. Nogen tid efter kom han igen til mølleren. »Ej, Hans, eg vil betalen for den big gemal«. »Jamen, Immanuel, du har betalt«. Immanuel fortalte derefter mange i landsbyen, at »ham Hans er dog en erlig mand«, hvad mølleren var glad for.

Konen lærte vist aldrig dansk, og viste sig nok aldrig i landsbyen.

Ingen levede så nøjsomt og så isoleret som dem. De havde med tiden fået tre drenge, der gik i landsbyskolen som andre børn, og ingen kunne pege dem ud som anderledes, ej heller sprogligt, men de isolerede sig.

Jeg erindrer en meget varm sommerdag, vi gik hjem fra skole, jeg skulle med en kammerat hjem, og skulle forbi deres ejendom. Da kom den ældste søn, Karl. Vi faldt i snak og spurgte om vand. Ja, sagde Karl og tog os med. De to lænkehunde opførte

sig helt anderledes, stod med strittende forben og baskende haler. »I skal ikke være bange, de gør ingenting«, Karl kløede dem, de lagde sig i hvalpestilling, og vi kløede med. Så gik vi til pumpen og drak. Vi sad på brødstenen, da køkkenvinduet blev lindet på klem. »Karl, kom herin«. »Ja, Mutter«, Karl sagde farvel og gik ind. Vi gik også, men hundene var ganske anderledes nu, hvor Karl var gået. 40 cm fra glubende hundetænder sneg vi os væk.

Immanuel måtte, for at skaffe likvid mønt, tage sæsonarbejde på gårdene omkring.

Det var en høst, først i fyrrerne, på en ret stor gård, hvor manden var ugift. Der var brug for nogle, der kunne flytte neg, når de blev kørt fra marken og skulle stuves sammen på loens gulv. Indkøringen begyndte. Der blev kørt med tre vogne, for der var langt til marken. Immanuel skulle »forke« af læsset, og en af gårdens to piger tage fra. Jeg skulle så tilrettelægge negene for gårdmanden med et ganske lille kast, så han kunne lægge dem rigtigt, neg for neg. Immanuel var en langsom afkaster, og ind imellem hørte man ejeren »Hvad bliver det til?« — »Det er godt at hvile sig lidt«, lød svaret. Ofte måtte karlen selv forke resten af læsset af for at komme afsted, og så gik det stærkt, pigen hvinede »Det går for stærkt« og blev til en god landhusmor, og så det... Immanuel fik et hvil. Nej, stærk var han

ikke, når negene skulle op til den øverste hanebjælke, men sej, når han bare kunne arbejde i sit eget tempo.

Høsten kom i hus, også dette år, og når vinteren kom, skulle den gennem tærskværket. Det var engang i trediveerne, de tærskede og kom til de sidste lag på loens gulv. Da kunne det myldre med mus – eller værre rotter – dengang var det rotter. De fleste af karlene havde trukket støvler på og krænget bukserne indeni skafterne, kun forkarlen gik i træsko. Da de nåede de sidste lag kom rotterne, de fæg rundt i laden for at finde skjulesteder, og en rotte fandt forkarlens bukseben. En besynderlig dans begyndte, de andre, der var der, så med undrende øjne på denne besynderlige adfærd af forkarlen. Han klaskede sig på låret, i skridtet, så fik det andet ben en tur, så holdt han op, fastholdt et hårdt pres ved højre inderlår. Lidt efter blev buksebenet rødtribet, han rettede sig op, sparkede med benet, og ud drattede en død rotte, hvilket blev honoreret med latter og klap af de omkringstående. Beretningen kan synes at være unødvendig, om ikke Immanuel havde overværet seancen. På et senere tidspunkt, da der var kommet nye karle på gården, ville Immanuel fortælle dem om rotten. »Rotten kom hir, rotter kom dir«, og med håndbevægelser viste han, at disse rotter løb overalt, og som forkarlen slog

han sig på benene, dansede rundt for sluttelig at synke ned i noget halm. Der blev ikke grinet eller klappet. De gik.

Det sidste, jeg erindrer om familien, var, da jeg traf Karl i landsbyen. »Hvad laver du nu? – »Jeg skal til Flensborg flyveplads« – »Karl, du har da ikke meldt dig ind i den tyske hær?« »Nej, jeg skal bare arbejde på flyvepladsen«. Vi snakkede så lidt videre og sagde »Moin«.

Karls to brødre var ikke som Karl blevet danske statsborgere, de blev indkaldt til den tyske hær – den ene kom hjem og bor i Danmark.

Vore bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår sendes af

Grethe og Jeppe Buhrkall

Det er ganske pudsigt, når man ikke tænker på noget, så falder man i tanker

De var tyskere eller var de?

Jeg spurgte en god ven, jeg har i landsbyen, hvordan det gik dem. Han sagde: De har nok aldrig fundet deres identitet, eller fået nogen national følelse og kultur, og deri har han nok ret, selvom sønderjyderne netop i disse år var stærke til at markere deres nationalitet.

Efter krigen brændte deres hus.

Jeg håber ikke, der bliver mange Immanuel-familier, men desværre er der nogle.

Men vi må hjælpe, hvor vi kan, og når vi hjælper sammen, går det lettere.

Fra kyst til kyst

Vores forstander tog i starten af indeværende skoleår et noget usædvanligt pædagogisk fif i anvendelse – nemlig en overlevelsestur. En overlevelsestur er i sig selv ikke særlig utraditionel, men at arrangere den i introugen må vel siges at være lidt usædvanligt.

Hvad vi alle troede skulle være en hyggelig gåtur med lidt sight-seeing, is og madpakker blev til en mareridtsagtig kamp mod såvel ens egen psyke som naturens elementer.

Kl. 9 holdt busserne i gården, og

der stod vi alle med nysmurte madpakker og glædede os til en hyggelig, afslappende tur rundt i Vendsyssel. Turen startede også vældig hyggeligt – chaufføren fortalte levende om alle de seværdigheder, vi så undervejs – mellem Sæby og Frederikshavn! – og første stop var Råbjerg Mile. Ingen anede uråd, vi steg stille og roligt ud af busserne, hvorfra vi skulle slentre til Kandestederne for der at fortære vores madpakker, en gåtur på ca. 1 km.

Da vi alle var kommet ud af

Solnedgang

busserne, startede mareridtet – Bent sagde ingenting, men satte meget målbevidst kursen mod toppen af Råbjerg Mile. Vi fulgte godtroende efter, en smule afdrift er jo meget normalt, når man prøver på at holde en kurs, men halvvejs oppe på milen satte Bent pludselig tempoet i vejret, tydeligt inspireret af Bjarne Riis fra sommerens Tour de France, var han klar over at det var på stigningerne, de svage skulle sorteres fra – og det blev de. Bent, Ib og Lars lagde sig i spidsen sammen med ca. 20 elever, og gjorde det med deres høje tempo meget svært for resten at følge med. Efter ca. en halv times vandring lykkedes det dem da også at skille sig så meget ud, at de var umulige at få øje på.

Vi andre vandrede videre, prøvede at følge sporet, men helt nemt var det ikke med den tørre eftersommer, vi havde haft. Sorte skyer samlede sig på himlen, og det trak unægtelig op til uvejr, moralen var meget lav og stadigt faldende, mens vi kæmpede os igennem buskadset. Regnen kom så de få spor, vi prøvede at følge, blev hurtigt slettet. Flere elever var nu parate til at give alt hvad de havde i elevbanken for at komme hjem, nogle var nu så svage, at de måtte bæres af dem, som endnu havde kræfter, og tanken om de nysmurte madpakker, som stadigvæk lå i bussen et eller andet sted i Nordjylland, gjorde ikke situationen bedre. Heldigvis

kunne vi stille den værste sult med de mange sortbær, der er i området.

Gode råd var efterhånden temmelig kostbare, og heldigvis havde John, vores nyansatte lærer, anet uråd allerede hjemmefra, han havde nemlig medbragt et kompas. Kursen blev, ved hjælp af kompasset og en nogenlunde velfungerende stedsans, lagt om, så vi alle nu vidste, at vi drog mod vest.

Efter endnu en lang vandring, og med tankerne kredsende om at finde et muligt sted for natten, var befrielsen stor, da et par elever, kravlende på deres knæ og med hæs stemme råbte: Vand i sigte! Vesterhavet er ganske vist ikke til at drikke, men nu vidste vi, at gik vi mod nord og fulgte kysten, ville civilisationen på et eller andet tidspunkt dukke op – om det så var Kandestederne, Skagen eller for den sags skyld Råbjerg Kirke var stort set ligegyldigt.

3 km senere nåede vi Kandestederne, men hvor var Bent, Ib (vores orienteringsløbslærer), Lars og ca. 20 elever. Ja-a, vi har aldrig fået en forklaring på denne mærkværdige undvigemanøvre. Om Bent tidligere har været i Jægerkorpsset eller det var et rekordforsøg i hurtigt at gå fra vest til østkysten skal forblive ubesvaret.

Ihvertfald blev Bent og hans følge senere fundet – i Bunken Klitplantage!!!

Tak for turen, Bent

Per Lauritzen

Ved generalforsamlingen den 20. juni 96 trådte 2 af bestyrelsens mangeårige medlemmer, der var på valg, ud af bestyrelsen for Stidsholt Ungdomsskole, nemlig Jørgen Troldborg og Anders Peter Jensen, begge ønskede ikke genvalg. Jørgen på grund af manglende tid og Anders syntes, at andre skulle træde til.

Som afløsere for dem blev Knud Willy Andersen valgt. Knud er en god kending af skolekredsen, idet han har siddet i skolens bestyrelse som elevforeningens formand, en post han ikke ønskede genvalg til ved elevmødets generalforsamling i maj. Han blev afløst af Anette Christensen Aalborg.

Som anden afløser valgtes også en god bekendt af skolen, nemlig Eva Larsen, der i en årrække var ansat som sekretær på Stidsholt, en stilling, hun forlod efter eget ønske for et par år siden, efter 8 års ansættelse.

Vedligholdelse:

Veligholdelsen forsætter, og sidste del af Drengfløjen er nu færdigrenoveret, så bestyrelsen håber nu på, at de store og genemgribende renoveringer er overstået, selv om vedligholdelse ikke må svinges, så vi i nær fremtid kan få økonomi til,

at bygge den planlagte pige-fløj med 24 dobbeltværelser, for at skolens fremtid kan bevares, som følge af de krav, der stilles i dag og fremover.

I håb om en lys fremtid for alle »gamle« og nuværende elever, samt samtlige ansatte og bestyrelseskolleger på Stidsholt Ungdomsskole ønskes hermed alle en glædelig jul, samt et godt nytår.

Ejnar Frendrup

Hvad forstår man egentlig ved kosmisk?

Det er noget, damerne smører i ansigtet!

På en skole som Stidsholt Ungdomsskole sker der noget hele tiden. Noget af det kan læses under årets gang. Her er det mere skolens rammer, det skal handle om.

Vi begyndte sidste år at renovere drengehusene, og gjorde det så færdig i år. Nye skabe og døre, maling over det hele indvendigt. Vi har fortsat med de nye farver på dørene, så hele drengfløjen nu fremtræder lys og venlig. Otto har lavet en hygge-krog på drengegangen, afskærmet og med fast bæk. Vi er glade for at være færdig med drengegangen og håber, den nu kan holde i mange år.

Der vil altid være ønsker til fremtiden også mange nu, men det viser bare, at der stadig er masser af liv i den »gamle« skole. Ønskerne skal ikke fremsættes her, men hvis nogle af jer skulle få et par millioner til overs, kan vi godt hjælpe jer med at bruge dem.

På lærersiden er der sket følgende: Ann-Marie, som havde barselsorlov, kom ikke tilbage. Carina, som afløste hende, har fået andet arbejde. Trine er rejst til Han Herreds Ungdomsskole. Henrik fik andet arbejde i Frederikshavn og endelig er Carsten rejst til Halvorsminde Ungdomsskole. Vi vil gerne sige tak til dem

alle, enten de har været her kort eller længe. Derudover mangler vi også Lene, hun er ikke rejst, men er gået på barselsorlov.

Nye lærere er: Jeanette Larsen, der kommer fra Aalborg Seminarium, Elin Kristensen fra Skårup, Lars Larsen også fra Fyn, Belinda Bodilsen fra Aarhus Kunstakademi og John Pristed, der kommer fra en stilling som naturvejleder ved Kolding. Derudover har vi som timelærer i musik fået Thomas Fuglsang.

På kontoret har vi fået en sekretær mere, der også hedder Birgit, hun er ansat i puljejob.

Også i år har skolen været lejet ud en uge i sommerferien til Louise Frevert og hendes mavedansere. De sluttede med opvisning inde i Sæby til havnefesten. Der var mange, der kom og kiggede, og flot ser det ud.

Andet sted i årsskriftet kan I se skolens våben tegnet og givet til os af en gammel elev Thomas Pedersen. I spisesalen har vi fået en stor moseeg, skænket af Erik Arndt, Ørtoft. Vi siger tak til dem begge og glæder os hver gang vi ser dem.

*Mange hilsner
Grete og Bent*

Årets gang

Skoleåret 1995-96 startede den gang 13. august med 97 håbede og forventningsfulde unge mennesker, der skulle til at tage hul på et nyt liv. For nogle var det første gang, man skulle hjemmefra, der var lidt sommerfugle i maven. Det var der også hos os, der er ansat på skolen. Vi har prøvet det mange gange at starte med et nyt hold, men det er lige spændende hver gang.

Vi kom godt i gang, men det viste sig desværre hurtigt, at der var nogle af de nye, der ikke rigtigt havde gjort sig klart, hvad det ville sige at være på efterskole. At man skulle op om morgenen hver dag, at det, man havde valgt, også skulle følges, og da også forældrene syntes, det var synd for dem, så måtte vi desværre tage afsked med nogle få stykker, der valgte at tage hjem igen. Resten af flokken faldt godt til, for der sker jo noget hele tiden på en efterskole.

Vi startede med en introduktionsuge, hvor eleverne efter en samtale blev inddelt på hold. Vi var på forskellige hel- og halvdagsture, altså en »ryste sammen« uge, før det gik løs med de almindelige dage.

September startede med et skolebytt med Glamsbjerg Fri- og Efterskole, vi har gjort det nogle gange nu, og har hver gang haft

en god tur. Vi kommer til en ny egn af landet, som ikke så mange af vore elever kender og får set, at der er stor forskel i natur og vejr i forhold til Vendsyssel. Men selv om vi har det godt på Fyn, er alle glade for at komme hjem igen til de hjemlige kødgryder.

September sluttede igen i år med åbent hus, ikke kun hos os, men på alle landets efterskoler. Det er en dag, hvor der kommer rigtig mange besøgende. Det er evt. nye elever, der er ude sammen med deres forældre for at se på efterskoler. Det kan være forældre til nuværende elever, der dukker op for at se til deres børn, og tit har venner og bekendte med, der også har unge i den alder. Det er en hyggelig dag med en masse snak med interesserede forældre og unge.

Oktober er efterårsmåned og den måned med kartoffelferien, eller som det nu hedder efterårsferie. Før den kan nydes, har vi i nogle år haft en uge lige før ferien, hvor vi sætter focus på krop, sundhed og motion, således også i år, og det hele slutter så med skolernes motionsløb.

November er som regel en måned, hvor vi koncentrerer os om skolearbejdet, således også i år, dog med enkelte afbrydelser. Den 20. november var vi i Aabybro for at se »Ronja Røverdatter« og den

29. november havde vi besøg af Halvorsminde Ungdomsskole. Der er altid både sjovt og lærerigt, dels at besøge andre skoler eller have besøg af andre skoler. Eleverne hygger sig sammen og lærerne udveksler ideer og erfaringer.

December: julemåneden er en hyggemåned med en fortløbende julehistorie hver morgen og aftenspisning kl. 17.30, så vi kan se julekalenderen i fjernsynet.

3. december havde vi forældre-konsultation. De fleste forældre kom og fik en snak med lærerne, dels om det rent faglige og dels det sociale. Det er altid en god

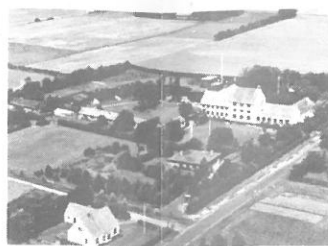
dag, hvor både forældre og elever hører om vores opfattelse af eleverne, både det gode og positive, men også hvis man kan gøre det bedre.

Juleferien sluttede i år først den 7. januar, det skyldes, at de mundtlige prøver falder en uge senere end normalt.

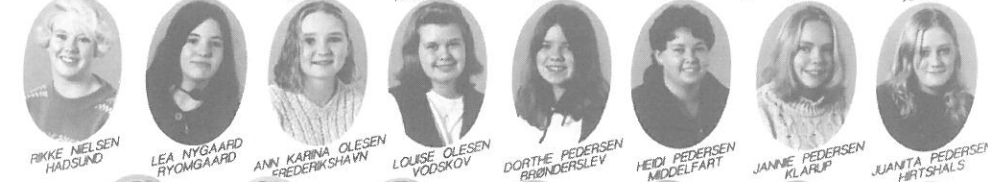
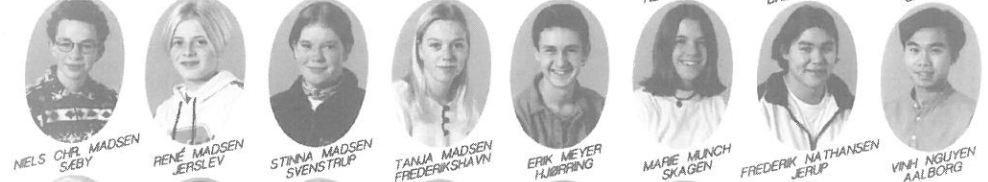
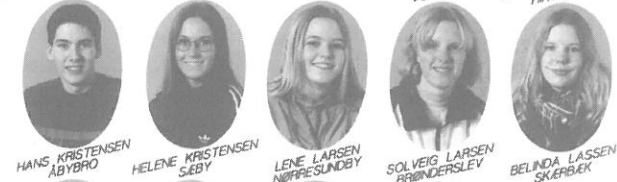
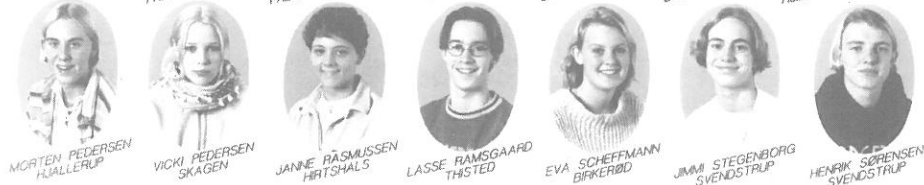
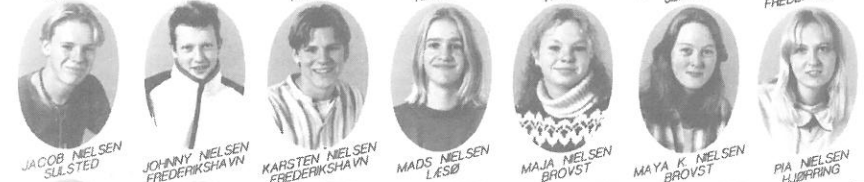
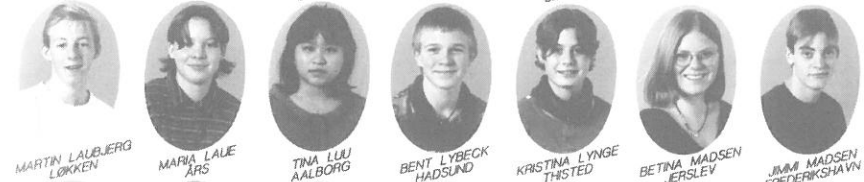
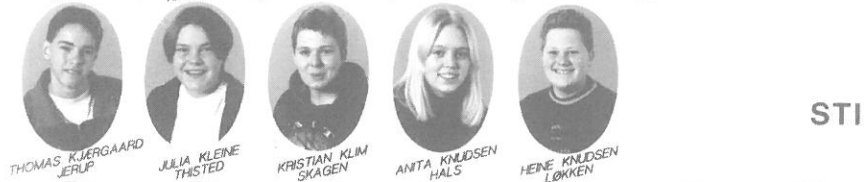
Det, der optog tankerne mest efter jul, var vist Norgesturen, som i år gik til Raunland med afrejse herfra den 18. januar og hjemkomst den 25. januar og derefter en forlænget weekend. Alle trængte til weekend, men alle var også glade for turen og syntes, det havde været alletiders tur og var

Der pustes ud

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE 1995 – 1996

klar til at tage afsted igen.

Februar er fastelavns måneden og vi holdt selvfølgelig også fastelavnsfest i år den 28. februar med tøndeslagning og udklædning og køkkenets dejlige mad. Før det havde vi haft to uger med erhvervspraktik for 9. kl. i ugerne 6 og 7, hvor vi i uge 7 lavede en emneuge for de elever, der ikke var i praktik, og endelig sluttede måneden med vinterferie.

Marts, måneden, hvor de to store turneringer i håndbold og volleyball bliver afviklet. 2 dage, hvor skolens indbyggertal er 5 dobbelt. Det er to gode og spændende dage. Spændende, om vores elever vinder, og gode på grund af den fælles oplevelse det er.

April: påskemåneden i år. Også den måned, hvor skuespillet Palmesøndag skal forberedes og opføres for forældre og andre interesserede. I år blev det besluttet at stykket skulle handle om Skipper Clement. Hele ugen før blev der arbejdet intenst med stykket, alle havde nok at lave og der blev grinet, pjattet og skældt ud, det var som det plejer, når tiden for opførslen nærmer sig, og nerverne bliver tyndere og tyndere. Selvfølgelig blev det hele nået, og alt klappede som det skulle. Det blev en meget vellykket forestilling, som alle roste meget og det var velfortjent.

Maj, måneden, hvor den store begivenhed er elevmødet. Det er dejligt at få besøg af alle de mange »gamle elever«. En dag, hvor

der bliver udvekslet mange minder og gamle venskaber fornyet.

Det er også i maj, de skriftlige prøver bliver afviklet, hvor det skal vise sig om man har fulgt med i timerne.

Måneden sluttede med idrætsdag på Halvorsminde Ungdomsskole sammen med Ingstrup, Aabybro og Han Herred. En dejlig dag med masser af aktivitet og sol.

Juni: den sidste måned i skoleåret, hvor der er meget der skal nås. De mundtlige prøver skal afvikles, ikke-prøvefolk er i Lyngsø i hytte. Skolen skal gøres sommerrent, der er besøg i Fårup Sommerland og når vi så alle er godt trætte kommer »store grædedag«. Vi skal sige farvel til hinanden og ved, at nogle ser vi måske aldrig mere. Det er en dag, hvor de store følelser kommer frem, en meget hård og trist dag, som, selv om vi har oplevet det mange gange, aldrig bliver let.

Årets gang kunne også have omhandlet alle de mange dage, jeg ikke har nævnt her, de dage, hvor vi holder »almindelig« skole. De dage er selvfølgelig de fleste og sådan skal det også være, men i år blev det afvigelserne, der blev nævnt.

I ønskes alle en god og velsignet jul

Grete og Bent

Rejsen til Thailand

Dette år gik rejsen til Thailand, som er et af Østens mange spændende rejsemål. Når man nævner ordet Thailand, sætter det uvægerligt gang i nogle særdeles ubehagelige situationer.

I den sidste tid er vi via diverse medier blevet konfronteret og bombarderet med særdeles rædselsvækkende billeder og reportager fra Thailand. For en gangs skyld må man kreditere skriverkarlene for deres arbejde, da deres journalistik er både rammen og seriøs. Billeder af små forskræmte børn med livsløse, udslukte øjne, hvis drømme for længst er ophørte, er noget der fæstes til nethinden og påvirker selv den mest forhærdede sjæl.

Men heldigvis er Thailand meget andet end nød og elendighed. Det er ikke for ingenting, at landet kaldes »Smilets land«. Man møder en venlig og smilende befolkning, hvor et smil ikke er noget påtaget og kunstigt, men levende og varmt.

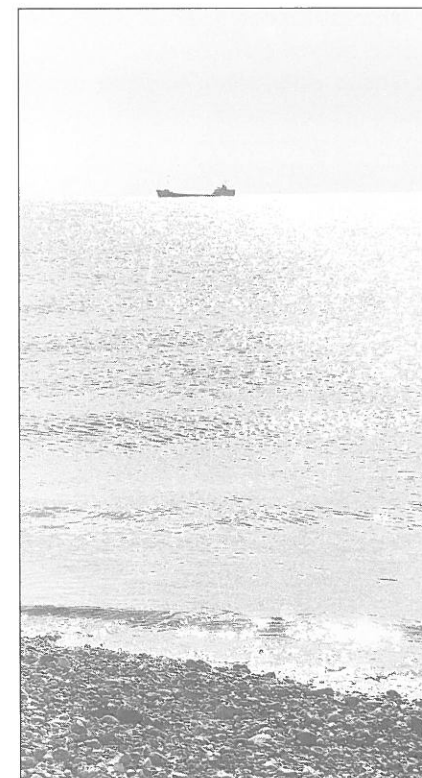
Religionen er ligeledes en naturlig og integreret del af thainernes hverdag, hvor ca. 90% af befolkningen er ortodokse buddhister. Deres religion giver dem en indre fred og ro, som klart kommer til udtryk i deres omgang med andre mennesker.

Indtrykkene fra Thailand holder sig længe efter at man er

kommet hjem igen, og vores vesterlandske kultur kan virke rå og usleben i sammenligning.

Finn Lyngsøgaard

Solskin over havet

Stidsholt jubilæum 25 år

Søndag 19.5-1996.

Vi er 4 piger der følges ad til jubilæum. Kirsten, Irene, Hanne og Mary Anne. Regnen siler ned, og vi ankommer i god beholdt til skolen kl. 10.30. Så vi bliver i bilen, til regnen stilner af.

Da vi kommer i tørvejr, bliver vi budt velkommen. Ved kasse 1 får vi en lille sløjfe til tøjet. Dagligstuen indtages og andre kommer i hold.

Vi er ca. 15-16 stykker. Nogle har taget ægtefæller med, et gammelt kærestepar er i mellem-tiden blevet gift.

Under middagen kommer der et par stykker mere.

Efter middagen skal der fotograferes i hold. Ventetiden udfyldes med tag selv kaffe.

Efter fotograferingen besætter vi et klasseværelse. Nu skal der i korte træk fortælles, og alle bliver orienteret om, hvordan vi hver især har det. Enighed om at ses igen, men ikke om hvor tit.

Der blev også hilst på gamle lærere.

Dagen forløb med meget snak og grin. Tak for en god dag.

*Venlig hilsen 25 års jubilar
Mary Anne Sander Gulbæk*

Årgang 50-51

Den 19. maj drog man til Stidsholt med stor forventning og spænding, hvor mange mødte man op af 45 års jubilarer?

Endnu større blev skuffelsen, idet vi kun var fire. To fra vinterholdet, nemlig Ole Jensen (Østerheden) og Hermodur Alfredsson.

Sommerholdet (ud af 81 piger) var Else Pedersen (Thomsen) og undertegnede.

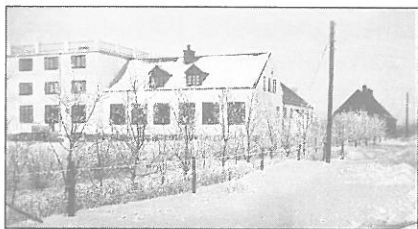
Vi havde alligevel en rigtig dejlig dag, snyd ikke jer selv for denne oplevelse, men husk at møde op næste gang.

Jeg sender hermed alle, der har haft og stadig har tilknytning til Stidsholt, en rigtig glædelig jul og et lykkebringende nytår.

Lis Sohnemann (Olsen)

Kære gamle elever

Skolen 1945-46

Den 19. maj 1996 var vi 15 piger og 6 drenge- forsamlede på Stidsholt til vores 50 års jubilæum. Jeg blev dømt til at skrive en hilsen til årsskriftet, fra vores jubilæum.

Jeg har imidlertid fundet en anden, som er meget bedre til at skrive end jeg. Så jeg vil nøjes med at ønske alt godt for Stidsholt i fremtiden. Vi gamle er nok væk om 50 år. Men Stidsholt længe leve.

Det efterfølgende eventyr har jeg fundet i »Efterskolen«, Medlemsblad for Foreningen af Frie Ungdoms- og Efterskoler, skrevet af Gerda Hylstrup, som er lærer i Skanderborg.

Verner Andersen, Skolebakken
1, Lendum. elev 1945-46

Eventyret om konen, der skulle lære at give slip

Af Gerda Hylstrup,
lærer, Skanderborg

Der var engang en kone, som havde sat sig for, at hun skulle lære at give slip. Når der således var noget, hun havde sat sig for, så kom det sig ikke af, at hun på nogen måde havde nogen lyst dertil, men ene og alene af den årsag, at om hun ikke nu fik det lært, ville hun simpelthen aldrig få det lært – og det kunne føre til ulykke, thi hvad hun således ikke ville slippe, ville slippe hende.

»Og det ville være slemt«, tænkte hun, for det var med hende – ikke som i andre eventyr, at om ikke det ville lykkes den første eller siden den anden, ja, så var der dog en tredje gang at gøre forsoget.

Næh, for hende var der kun denne ene gang, for hvad hun skulle slippe, ejede hun kun et eneste af.

»Ak og ve«, tænkte hun, »hvor dog verden er uretfærdigt indrettet: Først således at få, for derpå sidenhen at skulle slippe. Deri ligger dog megen prøvelse!«

»Men«, sagde konen til sig selv, »om jeg skal lære at slippe, skal der stilles den betingelse, at om

jeg ikke, når jeg kommer til stedet, hvor prøven skal stå, mærker en rislen ned af ryggen – et løft fra jorden og en fred i sjælen – ja, da skal der for mig ikke blive noget af at slippe – så let slipper jeg ikke!!!«

Således fattet og besluttet begav hun sig en kold og regnfuld septemberdag afsted for ved selvsyn at bestemme sig for stedet, hvor dette kunne gå i opfyldelse.

»Det passer sig vel med regnen«, tænkte hun, »for om solen havde sendt sine milde og venlige stråler herved, kunne jeg måske fristes til at lade mig formilde heraf og derved lade blændværk forvirre mine sanser«. Og aldrig i livet skal dette overgå mig«, og dermed kom hun til det første sted.

»Stedet ligger jo bekvemt«, tænkte hun, »jeg går ind og ser mig omkring«.

Indenfor var der trængsel, mange var kommet for ligesom konen at kigge på og spørge til, men ingen så ud til at vide besked.

»Er der mon ingen, som bestemmer her, og hvorlænge mon man skal vente på, at noget sker«, tænkte konen, mens hun spændt mærkede efter, om ikke bare en svag rislen, et lille løft eller en anelse fred kunne fornemmes.

Men nej, intet mærkedes, og konen gik derfra med uforrettet sag.

5 års jubilarer

Bedre gik det ikke det næste sted – om ikke det var det samme, der fejlede, ja, om der slet intet var at udsætte, ja så mærkede hun hverken *rislen*, *løft* eller *fred*, og det var dog, hvad hun var gået efter.

»Let skal det åbenbart ikke være«, sagde hun til sig selv, da hun mange timere senere – våd og træt – brat blev revet ud af sine mismodige tanker ved et højt og fast:

»Velkommen til!«

Hun var just – uden at have gjort sig tanker derom – kommet til det sidste sted på sin vej.

Hastigt kiggede hun sig omkring.

Se, der stod en myndig mand, der venligt gav hånd til alle og bad dem indenfor. Og indenfor

var der en myldren af mennesker, der alle blev vel taget imod.

Og midt i det hele brændte lys i en stor stage – og når hun sidenhen besøgte stedet, ja, så brændte der altid lys i denne stage.

En stille *rislen* fornemmedes, men hun havde ikke stunder til at tænke derover, for i det samme trådte en ivrig kvinde i langt skørt til og befalede unge mennesker i røde trøjer at vise konen rundt og berette for hende om stedet.

»Hillemænd«, tænkte konen, »hvorledes skal det dog gå?« »Kan man således sætte unge på opgave og forvente, at den udføres?«

Men førend hun vidste et ord deraf, blev hun af et par kække unge ført rundt i alle kroge, og der var en snakken og en beret-

ten og en begejstring, som hun straks forstod, kun kunne komme fra hjertet.

Og da hun langt senere – efter på det omhyggeligste at ha' fået besked om alt, hvad hun ville vide – begav sig på hjemvejen, var det med den *klareste rislen ned af ryggen*, hun længe havde mærket.

»Endnu mangler dog *løftet fra jorden og freden i sjælen*«, tænkte hun. Men hun havde taget sin beslutning: Her skulle prøven stå, her ville hun lære at slippe.

Så gik en rum tid, hvor konen næsten havde glemt, hvad det var for en prøvelse, hun nu snart skulle ud i.

Men en dejlig forårsdag, hvor solen skinnede så livsaligt, befandt hun sig atter på stedet.

Og atter stod den venige mand og bød velkommen, og kvinden i skørtet så til, at alle kom til sæde i den store sal.

Og havde hun tidligere gjort sig tanker, om hun her ville mærke et løft, ja, så var det nærmest, som blev hun båret ind, for derinde *lød skønne toner af liflig sang og musik*, og mens solen skinnede ind af de store ruder, fik hun her at høre om *kunst så stor og smuk* – om en maler, der malede lykkelige mennesker, som af glæde svæver rundt i luften – »ja«, tænkte konen – som »just som jeg nu *løftes fra jorden!!!*«

Atter vidste konen, at stedet var det rette, men stadig manglede

dog det sidste: *Fred i sjælen*.

Men konen, som havde levet længe, kendte sin sjæl vel, og hun vidste, at dette ville blive det sværeste, for ikke altid kunne hun med sin sjæl blive ret enig.

Bedst som hun mente, at nu gik jo alt, som det skulle, kunne det hænde, at sjælen vandrede ad egne uransalige veje.

»Her kan kun *tiden* hjælpe«, sagde hun til sig selv, for så klog var hun dog med årene blevet. Og heri fik hun ganske ret: *Tid skulle der til*.

Ddagen kom – *farvel* skulle der siges – *slippes* skulle der. Og svært var det, og svært blev det! *Stille* blev der, alt for stille!

Dog kom der imellem stunder, hvor huset atter fyldtes med snak og latter, diskuterer og gestikuleren.

Men konen mærkede, at bag det hele gemte sig, at *nyt skulle læres, usikkerhed overvindes, tryghed søges*.

»Ak, skulle man dog aldrig i verden slippe«, jamrede konen for sig selv, men højt måtte hun belære om, at – *kun ved for en stund at turde slippe det kendte, lader nyt sig åbenbare*.

Sommeren svandt bort, efteråret satte ind med regn og rusk, og *tiden* gik.

Men dog er *tiden* jo intet i sig selv, om den ikke fyldes med, hvad der er *væsentligt* og som giver *mening*.

Og da konen – jo ikke bare *én*

eneste, men *hver eneste* gang, hun besøgte stedet, mærkede denne *rislen* og dette *løft*, vidste hun, at her *spildte* man ikke tiden – her brugtes den på forunderlige ting, som *åbnede sindet* og satte *tanken igang*.

Her hørte og her så hun, hvad mennesker i samklang med hverandre kan *bære, løfte og skabe*.

Her skabtes muligheden for at *vide* og for at *udvide*.

Hun så, at her dannedes grobund for, at *tilliden* til egne evner ikke blot kunne bære, men også førte med sig *glæde og udfoldelse*.

Og midt i den kolde og hårde vinter – mens sne og frost så ubønhørligt havde bidt sig fast – måtte konen sande – at hun *med* sin sjæl og *i* sin sjæl havde fundet *fred*.

»Nu er dog alle mine betingelser ret opfyldte«, sagde konen til sig selv, »nu er der ingen anden vej end at *slippe* – men om konen virkelig *fik* det lært, ja, det vides ikke, for

snip-snap-snude:

Nu er *dette* eventyr ude – og

tip-tap-tønde:

Et helt nyt vil begynde!

Blasonering (dvs. beskrivelse af våbenet)

Heri er kun medtaget det, som man ikke direkte kan se af våbenet, og som ikke siger sig selv.

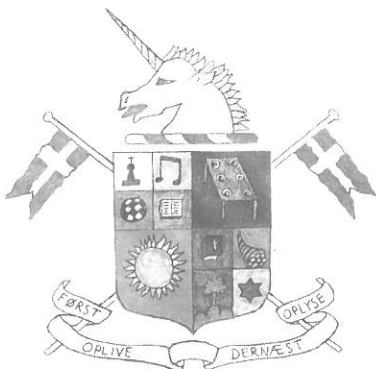
Skakbrikken, noden, bolden og bogen skal repræsentere nogle af skolens aktiviteter i henholdsvis skak, de musiske, sportslige og boglige fag.

Et »yderst veldækket bord« skal lede tanken her på den gode mad, man får på skolen, og på den gode forplejning i så henseende.

Den varme sol står for det varme kammeratskab eleverne imellem og imellem elever og lærere.

Bibelen øjensynliggør, at skolen er Grundtvig-Koldsk, og overflødighedshornet hentyder til de mange muligheder m.h.t. valg af fag og de andre gode ting. Træet symboliserer de skønne naturomgivelser, skolen ligger i, hvorimod stjernen står for den store tolerance, der råder på skolen.

Lavet af Thomas Pedersen, elev på Stidsholt 1990-91

Kan du huske

Når man mødes til elevmøde på landets ungdomsskoler og højskoler, lyder det obligatoriske spørgsmål: »Kan du huske?, og minderne fra »dengang« vælder frem og genopleves.

Da jeg i sommer mødte op som 60 års jubilær, havde jeg glædet mig til netop denne oplevelse, men nej jeg var den eneste. Derfor må jeg både spørge og svare. Der er især to tildragelser jeg i tankerne ofte vender tilbage til.

For det første. Jakobsen fortalte engang om en præst, der havde sagt til en flok unge mennesker (antagelig konfirmander) »Hvordan det end går jer, så red frem for alt sandheden«

Det andet minde er fra et elevmøde i lærer Dams formandsperiode. Dam fortalte om de vanskeligheder, han havde haft med at få den ønskede foredragsholder til elevmødet. Vedkommende havde gang på gang undslået sig, men endelig, var det dog lykkedes. Jeg nåede lige at tænke: »Er det mon undervisningsministeren, eller måske biskoppen fra Ålborg«. Da det lød fra lærer Dam: »Jeg har hermed den glæde at give ordet til forstander Jakobsen, Stidsholt Ungdomsskole«. Da en bragende klapsalve endelig havde lagt sig, holdt Jakobsen en både indholdsrig og oratorisk mesterlig tale, der sluttede med

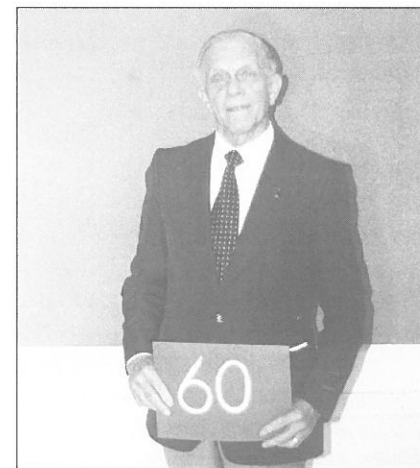
følgende hilsen til os hans piger og drenge. »Når I nu snart begiver jer afsted ud over det ganske land, hvor I hvor for sig har jeres virke, da ligger det mig meget på sinde, at I altid vil beflitte jer på at gå i det godes tjeneste«.

De to udtalelser betragter jeg som et af mange beviser på, at det lå både Jakobsen og fru Jakobsen meget på sinde, at der på den skole, de just havde startet, skulle sættes meget på at fremme gode livsværdier. Sagt med andre ord, at den grundtvigsk-koldsk højskoleånd også skulle have hjemme på Stidsholt Ungdomsskole.

Det skal da være min hilsen og ønske for min gamle skole, at disse idealer stadig må være en vigtig målsætning.

Held og lykke hermed.

Helge Bruun

Meddelelser 1997

Elevmødet.

afholdes søndag den 11. maj kl. 14.00 (bemærk det er anden søndag i maj) Reservér venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mere festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er *velkomne* til at tage jeres forældre eller ægtefæller og børn med.

Jubilæumsholdene:

Elever fra	1991-92	(5 år)
Elever fra	1986-87	(10 år)
Elever fra	1981-82	(15 år)
Elever fra	1976-77	(20 år)
Elever fra	1971-72	(25år)
Elever fra	1966-67	(30 år)
Elever fra vinteren	1961-62	og sommeren 1962 (35 år)
Elever fra vinteren	1956-57	og sommeren 1957 (40 år)
Elever fra vinteren	1951-52	og sommeren 1952 (45 år)
Elever fra vinteren	1946-47	og sommeren 1947 (50 år)
Elever fra vinteren	1941-42	og sommeren 1942 (55 år)
Elever fra vinteren	1936-37	og sommeren 1937 (60 år)
Elever fra vinteren	1931-32	og sommeren 1931 (65 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send et kort med tilmelding en uge før til os.

Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresse og gør opmærksom på festen.

Adresseændringer:

Bedes sendt til kasserer Orla Jensen, Aalborgvej 229, 9300 Sæby, tlf. 98 46 83 40.

Elevforeningens bestyrelse:

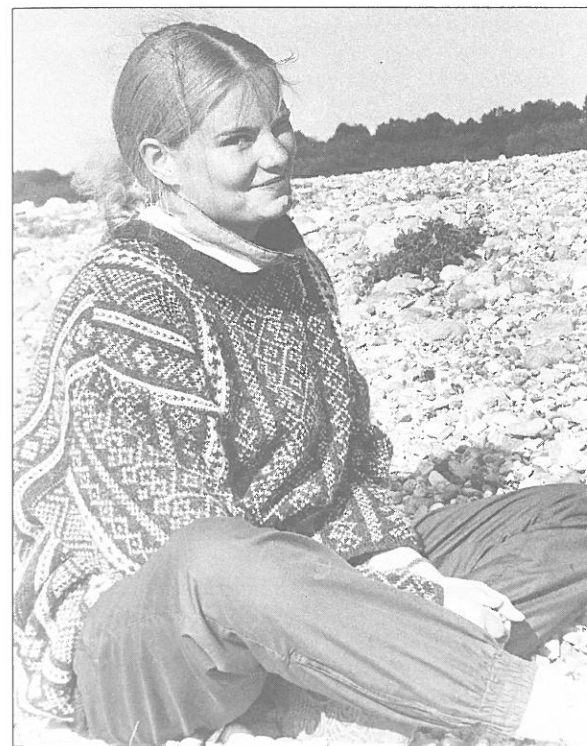
Anette Kristensen, Årestrupvej 26, 9000 Aalborg, fmd. . . . 98 12 14 43
Orla Jensen Aalborgvej 229, Syvsten~ 9300 Sæby, kass. . 98 46 83 40
Henrik Christiansen, Rævdalsvej 8, 9330 Dronninglund . 98 84 24 65
Fatima Egeborg, Smedevej 8, 9330 Dronninglund, sekr. . . 98 86 73 45
Henrik Østergaard, Søndergade 20a, 9320 Hjallerup. . . . 98 28 19 39

Skolens bestyrelse:

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nr.Sundby, fmd. . . . 98 17 02 31
Verner Andersen, Skolebakken 1, 9870 Sindal, næstfmd. . 98 47 30 36
Lis Sohnemann, Gravsholtvej 10, Langholt, 9310 Vodskov 98 25 71 49
Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, 9492 Blokhush. 98 24 98 16
Knud Andersen, H.C. Andersensvej 5, 9000 Aalborg 98 12 14 43
Eva Larsen, Ledvogtervej 6, Ørsø, 9330 Dronninglund . . . 98 84 30 01
Annette Kristensen, Årestrupvej 26, 9000 Aalborg 98 13 29 04
(Elevforeningens formand)

Telefonnumre:

Skolens telefon 98 46 80 33
Skolens fax 98 46 84 33
Elevtelefon. 98 46 80 72
Grete og Bent Østergaard 98 46 81 98
Grethe og Jeppe Buhrkall, Solsbækvej 96, 9300 Sæby . . . 98 46 73 52

Aften på stranden

Elever 1995/96

Kræsten A. Aavang,	Hubertusvej 6,	9990 Skagen
Peter Abildgaard,	Blåkildevej i 14,	9220 Aalborg.
Kurt F.S. Andersen,	Mimosevej 3,	9740 Jerslev.
Mads Andersen,	Limfjordsgade 68,	9440 Aabybro
Flemming Baun,	Horsevænget i 9,	9320 Hjallerup.
Henrik Berg,	Lodsvej 3 1,	6720 Fanø
Knstian Bernhard,	Skelagervej 107,	9000 Aal borg.
Rikke Bucholtz,	Bangsbovej 32,	9900 Frederikshavn
Henrik Carlsen,	Perregårdsvej 3,	9900 Frederikshavn.
Søren Carlsen,	Lyngvej 43,	9990 Skagen.
Kamilla Morud Christensen	Nydalvej 2,	9800 Hjørring.
Peter Møller Christensen),	Rypevej 11	9270 Klarup.
Camilla Damm	Amargergade 25,2,	9000 Aalborg.
Marianne E. Eliassen,	Bredgade 57,	9670 Løgstør.
Ralf Helge B. Frandsen,	Kildebakken 10,	9490 Pandrup.
Kevin Gibson,	Bellisvej 11,	9380 Vestbjerg.
Mike M. Gundersen,	Allerupvej 44,	9320 Hjallerup.
Dennis G. Hansen,	Sjællandsgade 22, 4.th.	9000 Aalborg.
Lea Hansen,	Poul Paghs-gade 23,1tv.,	9000 Aalborg.
Mette Hansen,	Lingbanke 73,	9990 Skagen.
Jesper S. Have,	Skovkrogen 16,	9293 Kongerslev.
Tom Hesselborg,	Kløver'vej 9,	9320 Hjallerup.
Chris Jensen	Ulv-mosevej 13,	9870 Sindal.
Diana Jensen,	Hellumvej 3.	9320 Lijallenip.
Knstina Jensen,	Årestrupvej 38,	9541 Suldrup.
Rasmus Jensen,	Stakladen 48,	9380 Vestbjerg.
Susanne S. Jensen,	Stokbrovej 5,	9380 Vestbjerg.
John V. Jespersen,	Margretheparken 42,1tv.	9850 Hirtshals.
Mikkel V. Jørgensen,	Blomsterparken 35,	9000 Aalborg.
Trine B. Jørgensen,	Græsvangen 6,	9850 Hirtshals.
Julia Kleine,	Syrenvej 5,	7700 Thisted.
Kristian Klim,	Rudesvej 5,	9990 Skagel)
Anita Knudsen,	Nørregade 7,	9370 Hals
Heine Knudsen,	Slugten 6,	9580 Løkken.
Hans Kristensen	Torpet 15,	9440 Aabybro.
Helene Moe Kristiansen,	St. Krumpensvej 66A	9300 Sæby.
Lene Larsen,	Gal tergade 21,	9400 Nørresundby.
Solveig Larsen,	Hvilsjøvej 313,	9700 Brønderslev.
Morten Laubjerg,	Elmevej 10,	9480 Løkken.
Maria Laue,	Svenstrupvej 10,	9600 Aars.
Bent Harley Lybeck,	Helberskovvej 10,	9560 Hadsund.
Kristina Lynge,	Birkevej 19,	7700 Thisted.
Betina Madsen,	Ø. Hjulskovvej 13,	9740 Jerslev.
Jimmi R. Madsen,	Vitus Beringsvej 79,	9900 Fredenkshavn.
Niels Chr. L. Madsen,	Understedvej 157A,	9300 Sæby.
Rene Madsen,	Ø. Hjulskovvej 13,	9740 Jerslev.

Stinne D. Madsen,
Tanja Madsen,
Erik Meyer,
Marie K. Munch,
Hanne H. Møllerskov,
Frederik Nathansen,
Vinh Ba Nquyen,
Jacob D. Nielsen,
Johnny Nielsen,
Johnny Nielsen,
Mads Henry Nielsen,
Pia K. Nielsen,
Rikke Nielsen,
Sune Hedegaard Nielsen,
Ann Karine Olesen,
Louise Frost Olesen,
Dorthe S. Pedersen,
Heidi Lefoli Pedersen,
Jannie Pedersen,
Juanita Skram Pedersen,
Morten Pedersen,
Vicki Pedersen,
Jonas Rimmer,
Eva Scheffmann,
Jimmi Stegenborg,
Henrik Sørensen,
Lone Sørensen,
Morten Steen Sørensen,
Pia P. Sørensen,
Rene Brask Sørensen,
Thomas S. Sørensen,
Anders Thomsen
MartinThomsen,
Thomas T. Thomsen,
Trine Christensen,
Jesper Helbo Vinther,
Sara M. Frederiksen,
Thomas Kjærgaard,
Rikke Hedegaard,
Maja Kjærgaard Nielsen,
Ditt Haubjerg
Karsten Nielsen,
Kim S. Johansen,
Belinda Lassen,

GI. Viborgvej 8,
Nørregade 14,
Primulavej 19,
Eratosvej 17,
Under Lindene 5,
Sindalvej 7,
Skelagervej 129, 2.
Strandbergparken I 6,
Finnsvej 56 st. th.
Birkesøvej 9,
Troldmosevej 5,
Sct. Hansvej 7,
Rosendals Alle 15,
Vegavej 5,
Skivegade 10,
Drosselvej 3,
Markedsvej 100,
Scharlingsvej 17,
Julievej 5,
Margretheparken 31 .th.
Østermarksvej 17,
Hakonbørrensvej 23,
Ringbakken,
Birkebakken,
Offerlunden 34
Bopladsen 47 B,
Lindholm Søpark,
Aalborgvej 60,
Dr. Alexandrines vej 49,
Mogensgade 11,
Tombosundvej 5 st.th.,
Kystvejen 45,
Farvervej 5,
Rævdalsparken 20,
Vodskovvej 166,
Enggården 32,
St. Blichersvej 70,
Tolshavevej 28,
Milbakvej 81,
Margrethegårdsvej 2,
Andergade 31,
Atletikvej 4,
St. Tingbakke 172,
Dalen 4,

9230 Svenstrup.
9900 Fredenkshavn.
9800 Hjørring.
9990 Skagen.
9400 Nørresundby.
9981 Jerup.
9000 Aalborg.
9381 Sulsted.
9900 Frederikshavn.
9280 Storvorde.
9940 Kæsø.
9800 Hjørring.
9560 Hadsund.
8370 Hadsteii.
9900 Fredenkshavii.
9310 Vodskov.
9700 Brønderslev.
5500 Middelfart.
9270 Klarup
9850 Hirtshals.
9320 Hjallerup.
9990 Skagen
9850 Hirtsl)als.
3460 Birkerød.
9230 Svenstrup.
9230 Svenstrup.
9400 Nørresundby.
9370 Hals.
9990 Skagen.
9560 Hadsund.
9220 Aalborg Ø.
9850 Hirtshals.
9300 Sæbv.
9330 Dronninglund.
9310 Vodskov.
9520 Skørping.
8210 Århus V.
9981I Jerup.
9381 Sulsted.
9460 Brovst.
7480 Viborg.
7480 Vildbjerg.
9310 Vodskov.
7680 Skærbæk.

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLES ELEVFORENING

REGNSKAB

FOR ÅRET 1. MAJ 1995 – 30. APRIL 1996

INDTÆGTER:

Beholdninger pr. 1. maj 1995	1438,70
Renter	<u>2,72</u>
Indtægter i alt	<u>1441,42</u>

UDGIFTER:

Gaver	100,00
Gebyrer	<u>220,00</u>
Udgifter ialt	320,00
Beholdninger pr. 30. april 1996	<u>1441,42</u>
Balance	<u>1441,32</u>

BEHOLDNINGER PR. 30. APRIL 1996:

Kontant	132,50
Sparekassen Nordjylland anfordring	<u>988,92</u>
Ialt	<u>1121,42</u>

Ovenstående regnskab er revideret, og der er ingen anledning til bemærkninger.

Lyngså, den 18. maj 1996

Jørgen Farum

Gerda Osterland Rasmussen

